

[Ministeren for skatter og afgifter]

med en økonomi, giver man økonomien en indsprøjtning. Det sker i det private erhvervsliv, og det sker i samfundets liv, og denne skattelettelse er en sådan indsprøjtning, der tvært imod det, som hr. Heinesen sagde, er noget, der vil øge vores konkurrenceevne og dermed skabe beskæftigelse.

Vedrørende det, hr. Heinesen sagde, kan jeg sige, at det lyder vældig kønt, men det er jo ikke spor rigtigt. Når det gik galt i 1976, på trods af at man foretog stort set meget voldsomme besparelser og en skattelettelse, der både for besparelsernes og den samtidige skattelettelses vedkommende meget nemt kan måle sig med det, man fortager sig her, skyldes det jo, at der ikke dengang var en sammenhængende politik. Man nu er der en sammenhængende politik; vi er led i, vi er i begyndelsen af en opgangskonjunktur. Derfor regner man med, at dette ikke skal føre os til afgrunden, men føre os fra afgrunden. Men er det uinteressant, hvorfor en metode, der blev prøvet i 1976, kan være klog, mens en metode, der bliver brugt i 1983, er smartness og reklamenummer? Jeg kan kun tolke det som mangel på bedre argumenters havelse.

(Kort bemærkning).

Gammelgaard (KF):

Det ligger vist efterhånden ganske klart, hvad LOs medlemmer og en del af dens forbundsformænd mener og har sagt.

Må jeg så om dette med socialdemokratiets rolle i forbindelse med skattelettelsen endnu en gang slå fast, at under åbningsdebatten tog man ikke afstand fra statsministerens udtalelser om skattelettelsen. Under behandlingen af udskrivningsloven tog man ikke afstand fra skatteministerens meddelelse om, at der ville blive givet en skattelettelse under visse forudsætninger.

Hr. Lykketoft siger, at det kunne vi læse i aviserne. Jeg taler om, at folketinget er det sted, hvor vi drøfter de politiske spørgsmål, og hvor vi især træffer de politiske afgørelser. Og endelig: under finanslovdebatten rejste man ikke indvendinger imod skattelettelsen. Det var direkte således, at man end ikke krævede afstemning om regeringens ændringsforslag om skattelettelsen.

(Kort bemærkning).

Arentoft (FP):

Lønfremsgang gennem skatteletter har stået øverst på fremskridtspartiets program i over 10 år. Det, det drejer sig om – det har jeg sagt adskillige gange heroppefra, og det skal gentages og gentages – for lønmodtageren er reallønnen, ikke det tal, der står øverst på lønsedlen, men det tal, der står nederst. Og når det tal bliver for lille, fordi skattevæsenets er for stort, er det, fordi skatten er for høj, og hvis den sættes ned, bliver reallønnen større.

Nu har vi set, at et stort flertal i befolkningen har fattet dette ved at vedtage mæglingforslagene med lønstigninger omkring de 4 pct. mod løfte om en skattelettelse. Det nytter ikke, at vi bliver ved med at bevilge hinanden mere og mere i løn. Det presser kun priserne op, det giver mindre omsætning, og det giver større arbejdsløshed. Derfor er det den rette vej, at man får lønfremsgang gennem skatteletter. Disse skatteletter er vejen frem, men efter vor mening skal det ske ved, at man hæver den skattefri bundgrænse, og det er en meget nem sag rent teknisk, for det er i virkeligheden kun at rette en parameter i kildeskattedirektoratets EDB-systemer, så er den sag klar, og man sparer porto og alt muligt andet. Og så er det noget, der gavner alle skatteydere, uanset om de ligger øverst eller nederst i systemet. De får alle sammen den samme glæde af skattelettelsen.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne takke skatteministeren for den klare oplysning om, at ved siden af alt det andet medfører denne skattelettelse et øget underskud over for udlandet på mellem 1 og 1½ mia kr. Så finder jeg ikke skatteministerens sammenligning mellem sygeløn og arbejdsløshedsunderstøttelse og skattelettelse rimelig. De 90 pct. af dette lands befolkning, som er så heldige at have arbejde, får også del i skattelettelsen, og derfor finder jeg, det er urimeligt at sammenligne det med noget, der skal støtte den svageste tiendedel.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):